

ပတ္တမြားသိုက်

ချစ်

ဟစ်တိုင်း

THE KITHEN

စာရေးသူမှ မေတ္တာရပ်ခံခြင်း

ဤဇာတ်လမ်းနှင့် ပတ်သက်သော အဖြစ်အပျက် စကားလုံး အကြောင်းအရာများ သည် မည်သူ့ကိုမှ ရည်ရွယ်ရေးသားထားခြင်း မဟုတ်ပါ။ မည်သည့် အရေးတို့ ကိုမှ လည်း ပုတ်ခတ် စော်ကားလိုခြင်း မဟုတ်ဘဲ စာရေးသူ၏ စိတ်ဆန္ဒအတိုင်း သမီးငယ်လေးများ ၏ မိခင်တိုင်းသို့ သိစေလိုသော စေတနာဖြင့်သာ အရင်းခံပါသည် ။ စာရေးသူ နေထိုင်ကြီးပြင်းခဲ့သော ရိုးသားအေးချမ်း၍ စည်းလုံးညီညွတ်သည့် ဂုဏ်သိက္ခာတို့ ဖြင့် ထာဝရ အေးချမ်းနေသော ဆင်ဖြူကျွန်းမြို့ကို နောက်ခံအင်အားပြု၍ သက်ငယ်မုဒိမ်းမှု ပပျောက်ရေး စိတ်ဆန္ဒဖြင့် စိတ်ကူးယဉ် ရေးဖွဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည် ။ ဤဇာတ်လမ်းပါ အကြောင်းအရာ စကားလုံးတချို့ကြောင့် ထိခိုက်ဖွယ်များ ရှိခဲ့ပါလျှင် တိုက်ဆိုင်မှုသာ ဖြစ်ကြောင်း အနူးအညွတ် တောင်းပန် အပ်ပါသည် ။

စာရေးသူ

ဒေါင်းနီ

သူမရဲ့ လက်နှစ်ဖက်နှင့် အင်္ကျီရင်ဘတ်တွေပေါ်မှာ သွေးတို့ ဖြင့် ခြင်းခြင်းနီနေ၏။ သူမထိုင်နေသည့် နောက်က ကြမ်းခင်းပေါ်မှာ ယောက်ျားအလောင်း တစ်လောင်းသည် ရင်ဝက နေခြေဖျားထိ အညိုရောင် ချည်စောင်တစ်ထည်ဖြင့် ဖြစ်သလို လွှမ်းထားသော်လည်း ကိုယ်အောက် ပိုင်း တစ်ပြင်လုံး သွေးတို့ စွန်းထင်းနေ၏။

ထို့ပြင် ကြမ်းခင်းပေါ်ထိ စိမ့်ကျ အိုင်ထွန်းနေလေသည် ။ သူမရဲ့ ရှေ့မှာ တော့ စခန်းမှူးနှင့် ရဲတပ်သားတို့ ရှိနေကြကာ နယ်ထိန်း ဦးခင်အောင် မျက်နှာက ရှုံ့မဲ့နေ၏။

"ဆေးရုံ ရောက်သွားတဲ့ ကောင်က သေပြီတဲ့ လား..."

စခန်းအပြင်က ဝင်လာသည့် ရဲတပ်ယောက်က အဝင်ဝမှာ ပဲ ရပ်လိုက်ပြီး... ၊

"မသေသေးဘူးဆရာ အခြေအနေတော့ မကောင်းဘူး၊ လည်ပင်းကို အခုတ်ခံရတဲ့ အပြင် ဒဏ်ရာကနည်းတာ မဟုတ်ဘူး"

စခန်းမှူးက နယ်ထိန်းတို့ မေးဖြေနေကြတာကို နားထောင်ရင်း သူမ မျက်နှာကိုကြည့်၍၊

"ကိုယ်တိုင်သတ်ပြီး ရဲစခန်းကို ကိုယ်တိုင်ဆွဲလာတော့ ညည်းကို ဘာမေးရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး..."

"မေးစရာ မရှိရင် ကျွန်မပြန်မယ်"

"ဘာ..."

"ကျွန်မလုပ်စရာ ရှိသေးတယ် ..."

နယ်ထိန်းက အနားကပ် လာပြီး သူမရှေ့က စားပွဲစွန်းမှာ လက်ထောက် ထိုင်လိုက်ကာ... ၊

"ခင်ဗျား လူသတ်ခဲ့ပြီးမှ သတ်တာတောင် ယောက်ျားနှစ်ယောက်ကို တစ်ပြိုင်တည်း..."

"တစ်ယောက်ပြီးမှ တစ်ယောက်ပါ..."

သူမမျက်နှာက သတိလွတ် နေသကဲ့သို့ ခါးမှ သည် ခေါင်းထိ တောင့်မတ် တည်ငြိမ်နေကာ တင်းတင်းစေ့ သွားတတ်သည့် နှုတ်ခမ်းသားတို့ တဆတ်ဆတ် လှုပ်ခတ်လာတတ်သည် မှ လွဲ၍ ... ၊

"ဒီမှာ ... မ..."

စခန်းမှူးက နာမည်ခေါ်မလို့ ပြင်ပြီးမှ ရေးမှတ်ထားသည့် အသစ်စက်စက် ဖိုင်တွဲကို ပြန်ငုံကြည့်ရကာ... ၊

"ဒေါင်းနီ... အင်း..."

ခေါင်းညိတ်ပြီး မျက်မှန်တစ်ချက်ပင့်၍ ... ၊

"မဒေါင်းနီ... နာမည်နဲ့ လူနဲ့ လည်း လိုက်ပါ..."

မျက်နှာသည် ပြေပြစ်နေသယောင် ရှိသော်လည်း စကားသံက ခပ်ငေါ့ငေါ့နှင့် ... ၊

"ညည်းက ကိုယ်ထင်ပြသလို သတ်ဖြတ် လာပြီး ဒီထဲထိဒါကြီးကို ဆွဲသွင်းလာတယ်...ရဲစခန်းကို ရေခဲတိုက်များမှတ်နေသလား၊ ညည်း ကိုညည်း"

ညဉ်းရော လမ်းပေါ်ကခွေးသေကောင်ပုတ်ကို ဖယ်ရှားပေးလာတဲ့ စေ တ နှာဝန်ထမ်းထင်နေလား..."

ဒေါင်းနီမျက်လုံးတွေ ဖျတ်ခနဲပင့်တက်လာသည်။ ။ နီရဲစူးရဲ နေသည့် မျက်လုံးတို့ သည် ရင်ဘတ်မှာ စွန်းပေနေသော သွေးစက်များ နှင့် အပြိုင် ပူလောင်ခြင်းအတိပြီးလျက်... ၊

"ကျွန်မ ပြန်မှ ဖြစ်မယ်..."

"မဒေါင်းနီ..."

သူမကနှုတ်ခမ်းတွေ တင်းခနဲစွေပိတ်လျက် စခန်းမှူးကို စူးစိုက် ကြည့်ကာ... ၊

"လာဝန်ခံတာတောင် အပိုတွေမေးနေတယ်... ကျွန်မပြန်မှ ဖြစ်မယ်..."

"ဟေ့...ဒီမှာ ..."

စိတ်တိုသံနှင့် ခပ်ကြိတ်ကြိတ်ခေါ်ကာ နယ်ထိန်းက မျက်နှာငုံလာလျက်... ၊

"ခင်ဗျားလူနှစ်ယောက် သတ် လာပြီးမှ အကြောက်လွန်ပြီး ရူးသွားတာလား ..."

"ရူးပါစေလို့ ဆုတောင်းထား... မဟုတ်ရင် မသေတဲ့ ကောင်ကို သွားသတ်မှာ ..."

"ခင်ဗျား လူသတ်ရဲတိုင်း ရဲစခန်းမှာ ထင်သလိုပြောလို့ မရဘူး ... ရုံးတင်ပြီးရင် ပိုဆိုးပြီ၊ ကျွတ်... တော်တော် စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းတဲ့ မိန်းမ ..."

နယ်ထိန်း ခပ်တိုးတိုး ညည်းတွားရင်း စခန်းမှူးမျက်နှာနဲ့ နီးအောင် ထောက်ထားသည့် လက်နှစ်ဖက်ကို စားပွဲအလယ်ကိုရွှေ့၍ ကိုယ်ကို ကိုင်းကာ...။

"စခန်းအပြင်မှာ လူတွေညို့နေတာပဲဆရာ..."

"ဘာကြောင့် အဲ့လောက် များ ပြားနေတာလဲ..."

"သူဒါကြီးကို မြို့လယ်လမ်းမကနေ ဒီတိုင်းဆွဲချလာတာ ... အကုန်ပါလာတာပေါ့ ..."

ထိုစဉ်...။

"ဒေါင်းနီကို ပြန်ထုတ်ပေး..."

"မဒေါင်းကို လွှတ်ပေးပါဗျို့..."

"မှဒိမ်းကောင် သေပါစေ..."

"ဒေါင်းနီကို ခုချက်ချင်း လွှတ်ပေးပါ..."

အော်ဟစ်ဆူညံသံတွေ ထွက်လာလျှင် စခန်းမှူးနဲ့ နယ်ထိန်းတို့ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်ကုန်၏။ ပြီးတော့ ကမန်းကတန်း ထရပ်လိုက်ရင်း အပြင်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ကာ...။

"ကိုခင်အောင် ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ ..."

"တရားခံကို လွှတ်ခိုင်းနေတာ..."

ဖြေလိုက်ပြီး နယ်ထိန်းက ခြေလှမ်းကျဲများ နှင့် အပြင်ထွက်သွား၏။ စခန်းမှူးရဲ့ မျက်လုံးတွေက အပြင်က လူအုပ်ကိုကြည့်လိုက် ဒေါင်းနီကို ကြည့်လိုက်နှင့် မယုံနိုင်...။

ဒီမိန်းမက ဘယ်လိုမိန်းမလဲ ...။ ယောက်ျားနှစ်ယောက်ကို ခုတ်ချက်

ပြင်းပြင်းနှင့် အသေသတ်ခဲ့တာ တစ်ယောက်ကပွဲချင်းပြီး သေသည် ။ တစ်ယောက်က ဆေးရုံမှာ အသက်မျော့မျော့နှင့် သေဖို့ စောင့်နေရတဲ့ အဖြစ်။ ဒီလိုမိန်းမအတွက် မြို့လူထုက ဘာဖြစ်လို့ တောင်းဆိုနေကြတာလဲ...။ လူသတ်ရင် လူသတ်တဲ့ အပြစ်ခံရမည်ဆိုတာ နားမလည်ကြတာလား... ၊

ဒေါင်းနီကတော့ ပတ်ဝန်းကျင် ဘာတွေဖြစ်နေတာကို ဂရုမစိုက်မိသလို တောင့်မတ်စွာ ထိုင်နေဆဲဖြစ်ကာ အသက်ဝိညာဉ် ကင်းမဲ့သလို ဖြစ်နေသည့် မျက်နှာပြင်မှာ လှုပ်ရှားမှုရှိနေတာက မျက်ရည်စီးကြောင်းတွေပဲ ဖြစ်၏။

မျက်ရည်တို့ သည် မျက်တောင်မခတ်ဘဲ အလိုအလျောက်ပြည့်တက် ပြိုဆင်းနေကြလျက် မေဖျားကနေ သွေးစက်တို့ နှင့် ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ တောက်တောက် ခုန်ဆင်းနေကြ၏။

စခန်းမှူး ဦးနှောက်ခြောက်သွားသည် ။ အချိန်ကိုကြည့်တော့ ည နေခြောက်နာရီ ထိုးတော့မည်။ မှုခင်းဖိုင်မှာ ဖြစ်စဉ်တောင် အပြည့်အစုံမရေးရသေးပေ။ ဘာကိုဆက်ပြီး စစ်ဆေးမေးမြန်းရမည် မသိတော့ပေ... ၊

ဒေါင်းနီသည် သူမကိုယ်တိုင် တရားခံကို ဖမ်းပြီးသတ်ပစ်သည် ။ သူမကိုယ်တိုင် တရားခံအဖြစ် ရောက်လာခဲ့၏။ သေဆုံးသူဘက်ကတော့ တရားလိုအဖြစ်လည်း ရောက်မလာ။ အလောင်းပိုင်ရှင် အဖြစ်လည်း ရောက် မလာခဲ့ကြဘဲ... ၊

"မှဒိမ်းကောင်တွေ အသေသတ်ပစ်..."

"ဒေါင်းနီကို ပြန်လွှတ်ပေး..."

"မဒေါင်းနီကို ထုတ်ပေးပါဗျို့..."

"ဂုန်း... ဒုန်း..."

"ဟာ...ဟေ့..."

စခန်းမှူး ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားကာ ဒေါသလည်း ထွက်သွား၏။ အပြင်က လူအုပ်တွေ ဘာကို ထုရိုက် ချိုးဖျက်ပစ်သည် မသိ။ ဒီမြို့ကိုသူ တာဝန်ကျတာ နှစ်နှစ်လောက်ပဲ ရှိသေးသည် ။ ဒါပေမဲ့ မြို့လေးကို သဘောကျသလို မြို့ခံလူတွေကိုလည်း လေးစားခင်မင်ခဲ့သည် ။ ဒါ့အပြင် ဒီမြို့အကြောင်းလည်း သူ့အတော်သိနေပြီလို့ ထင်ခဲ့မိ၏။

ခုတော့ ဒီလို မဟုတ်ခဲ့ဘူးလားလို့ တွေးမိနေပါပြီ။ သူ့ရောက်ကာစက နယ်ထိန်း ကိုခင်အောင်က ပြောခဲ့ဖူးသည် ။

"ဒီမြို့က မြို့လေးကတော့ မကြီးကျယ် မခမ်းနားပါဘူး... ဒါပေမဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာတော့ ကြီးတယ်ဗျ၊ ဟိုအရင်တည်းက ခုချိန်ထိဗျာ... ခေတ်နောက်မကျခဲ့ဘူး၊ ခေတ်ရှေ့ပြေးတာလည်း မရှိဘူး... သဘင် ဂီတ စာပေ အနုပညာရှင်တွေဆို ဒီမြို့က တော်တော် ထွန်းကားခဲ့တာ၊ ဘယ်သူတွေ လဲဆိုတာ နောက်ပိုင်းကျရင် ဆရာသိလာမှာ ပါ..."တဲ့ ...။

သူ့အတွက် ဒီလို သတင်းစကားကလည်း သိပ်တော့ မထူးဆန်းခဲ့ပေ ။ ထူးဆန်းနေတာက ဂုဏ်သိက္ခာ ကြီးကြသည် ဆိုသော အချက်ပင်။ ဒါကိုလည်း နယ်ထိန်းက မယုံရကောင်းလားဆိုသည့် အကြည့်နှင့် ရှင်းပြခဲ့၏။

"ဒီမြို့မှာ တော်ရုံသဘာလောက်နဲ့ အနုပညာသမားမျိုး လာတိုးလို့ မရဘူး... အနုပညာကို တကယ်ခံစားကြတယ်၊ တကယ်အားပေးတယ်... တစ်မြို့လုံးရဲ့ အယူဝါဒတွေက တစ်ဆင့်တည်းပဲ... ကိုယ်ပိုင်အသိနဲ့ ကို

ယံပိုင်ရပ်တည်ကြတဲ့ မာနတွေ ရှိကြတာမျိုးပေါ့၊ ရာဇဝင် အထင်အရှား နဲ့ ရှေး ဟောင်း ဘုရားကြီးတွေရှိတယ်... ဝါတွင်းကနေ ဝါထွက်တဲ့ အထိ အပတ်စဉ် ဘုရားပွဲတွေ ကျင်းပတယ်ဗျာ၊ ဘုရားပွဲတိုင်း ဇာတ်ကြီးတွေပါတယ်... ပွဲညဆိုရင် နှစ်ညပဲ၊ တစ်ခါတလေ သုံးညထိ ကသွားကြတာ ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သေမှုသတ်မှုတွေဖြစ်ခဲ့တာ မရှိဘူး ... ရှိခဲ့ရင်လည်း နှစ်ပေါင်းများစွာမှာ ဘယ်ရာစုကလဲလို့ ပြန်တွက်ကြည့်ရမလောက်ပဲ..."

ထို့ပြင် စာသင်သားတွေ ရာထောင်ချီရှိသော စာသင်တိုက်ကြီးတွေလည်း ရှိနေသေးသည် ။ ဘာသာရေးကြောင့် မြို့၏ နေထိုင်မှု အဆင့်အတန်းကလည်း သိမ်မွေ့သည် ။ သိက္ခာရှိသည် ။ ထို့ကြောင့် ပဲ ဖြစ်မည်။ ဘယ်ဒေသမှာ ဘယ်လိုရာသီဥတုနဲ့ ဘေးဒုက္ခတွေ ဖြစ်နေပါစေ။ ဒီမြို့မှာ ဆိုးဆိုးရွားရွား ထိခိုက်သွားသည် ဆိုတာ မရှိခဲ့ဘူးပေ... ။

သူကြားခဲ့ရသည့် သတင်းတွေနဲ့ တကယ်နေထိုင်တဲ့ အခါ ဆက်ဆံကြုံတွေ့လာရခြင်းများက ကျေနပ်လက်ခံဖွယ်ပါ။ သူတကယ်ကို ပျော်ရွှင်ခဲ့ရသည် ။ ဒီမှာ ပဲ အငြိမ်းစားယူတဲ့ အထိ သက်ဆုံးတိုင် နေချင်ခဲ့မိတာ ဆင်ဖြူကျွန်းဆိုသည့် မြို့ပဲ ဖြစ်လေသည် ။ သို့သော်...!

ဒီနေ့လို မြို့လုံးကျွတ်နီးပါး အုတ်အော်သောင်းနင်း ဆူပွက်သွားစေခဲ့သော နှစ်လောင်းပြိုင် လူသတ်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ ... ။

"မုဒိမ်းကောင်တွေကို အပြစ်ပေးပါ..."

"သုတ်သင်သူကို ချီးမြှောက်ပါ..."

"ဒေါင်းနီကို လွှတ်ပေး..."

"မဒေါင်းကို ခုချက်ချင်း ပြန်ထုတ်ပေးပါ..."

အမှောင်ထုက တရိပ်ရိပ် ချင်းနင်းဝင်ရောက်လာခဲ့လျက် ဆင်ဖြူကျွန်းမြို့သည် လည်း ပို၍ ဆူညံရှုပ်ထွေးလာခဲ့ရင်း... ၊

အခန်း(၁)

ဘဝမှာ ကောင်းခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ အဖြစ်တစ်ခုလောက်တောင် ပြစရာ မရှိခဲ့သော မိန်းမသားတစ်ယောက် အတွက် ခုချိန်ထိလည်း ဆိုးရွားနေဆဲပဲ ဆိုတာ ဖြစ်သင့်သလား... ၊

ဒီစကားပြောဖို့ စလိုက်တာမှန်း သိလိုက်တည်းက ချစ်ရင်ထဲမှာ လေးလံသွားခဲ့သည် ။ ကိုယ့်ရဲ့ အစ်မရင်း တစ်ယောက်အတွက် သူမလုပ်ပေးနိုင်တာ ဘာမှ လည်း မရှိခဲ့ရာ... ၊

"သမီးပြောပါရစေအမေ ... မမကလည်း အပျိုမဟုတ်တော့ပါဘူး၊ ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ သူ့ရဲ့ ..."

"အပျိုမဟုတ်တော့လို့ ငါပိုစိုးရိမ်တာပေါ့ သိမ့်ချစ်ရယ်... ညည်းက အစ်မဖြစ်သလို ငါကလည်း ငါ့သားပဲလေ၊ အကယ်၍ ဖြစ်လာခဲ့ရင် ညည်းအစ်မက နတ်ရေကန်ထဲ ကျသွားတာပဲ... ဒါပေမဲ့ ငါကတော့ ကလေးအမေမုဆိုးမကို ချွေးမတော်ရမှာ ..."

ဒေါ်သင်းသင်းက ဆွဲကြိုးတုတ်တုတ်ကြီး လှုပ်ယမ်းနေသည့် ရင်ဘတ်ကို အသံမြည်အောင် ပုတ်လိုက်ပြီးမှ ခါးထောက်၍ ... ၊

"ညည်းကို ငါ့ချွေးမအဖြစ် ကြည်ဖြူပေးခဲ့တာပဲ ကျေနပ်လိုက်တော့ သိမ့်ချစ်... ဒါတောင် လမင်းကမိုက်လို့ ၊ ပြီးတော့ ရွဲ့တတ်တယ်... ညည်းမှာ လည်း ဆင်းရဲတာလေးကလွဲရင် ပြောစရာမရှိခဲ့တဲ့ အတွက် တင့်

တောင့်တင့်တယ် စေ့စပ်လက်ထပ်ပေးခဲ့တာ ..."

"ဟုတ်ပါတယ် အမေရယ်... ဒါပေမဲ့ အခု အမေစိတ်ပူနေသလိုကြီး ဖြစ်မလာနိုင်ဘူးလို့ သမီးက ပြောချင်တာပါ။ မမရဲ့ စိတ်ကိုက..."

"သူ့စိတ် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာတော့ ငါမသိဘူး... ဒါပေမဲ့ ဒေါင်းနီ ဒီမှာ ရှိနေရင် သားကြီးနဲ့ ပြန်နီးစပ်သွားမှာ ပဲ။ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလို့ ညည်းထပ် ပြောရင်တော့ ညည်းကိုက ဒီလို ဖြစ်စေချင်နေတာလို့ ငါပြောမိတော့မှာ ..."

ချစ်ပြောမည် ပြင်ထားသမျှ လျှာပေါ်မှာ ပဲ ပျောက်ကွယ်ခဲ့ရ၏။ ထိုစဉ် ဒေါ်သင်းသင်းရဲ့ သမီးအငယ်ဆုံးသင်းရနဲ့က ချစ်တို့ စကားပြောနေသည့် အလုပ်ခန်းထဲကို ဝင်လာ၏။ မိခင်ဖြစ်သူနဲ့ ချစ်တို့ ဘာအကြောင်း ပြောနေကြမှန်း နားစွန်နားဖျား ကြားလိုက်ရုံနှင့် သိနေပြီဖြစ်ကာ...။

"ကိုကြီးက မုဆိုးမကို ကြိုက်ရလောက်အောင် မတုံးပါဘူးမေမေ ရယ်..."

လို့ ပြောလိုက်သဖြင့် ချစ်အားတက်သွားမိကာ...။

"မချစ် ပြောချင်တာကလည်း လေ..."

"ဒါပေမဲ့ ချစ်လက်စရှိခဲ့တာဆိုတော့ တုံးချင်တုံးသွားနိုင်တယ်"

"ဟင်..."

"ဘာလဲ... ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲရနဲ့၊ ဒီမှာ လူကြီးတွေက အရေးကြီးတဲ့ အကြောင်း ပြောနေတာ..."

"ရနဲ့ကလည်း အဲ့အကြောင်းအရာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောနေတာပါပဲ .. လူကြီးတွေ ဆွေးနွေးနေကြတယ်ဆိုတော့ ရနဲ့ကတော့ လူကြီးမဟုတ်

လို့ လား၊ ဒီမှာ မေမေ့သမီး အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ် ကျော်နေပြီသက်လား ..
. မေမေ့ ချွေးမထက် နှစ်နှစ်ပဲငယ်တယ် ..."

"ရနံ့ရေ..."

"ရှုနံ့..."

ရနံ့က ပေါင်လယ်လောက်တိုသည့် ဘောင်းဘီတိုလေးနှင့် လက်ပြ
တ်ဆွယ်တာ မတိုမရှည် ကပ်ကပ်လေးကို ဝတ်ထားသည်။ ဆံပင်ပခုံး
လောက်လေးကို ဖြောင့်ထားသဖြင့် အသားလတ်လတ် မျက်နှာသွယ်သွ
ယ်လေးနဲ့ ချစ်စဖွယ်လေးပါ... ၊

သို့သော် နယ်မြို့လေးမို့ သူမရဲ့ ဝတ်စားနေထိုင်ပုံက ခေတ်ရှေ့ပြေး
လွန်းနေသလိုပင်။ မိဘက ကုန်သည် သူဌေးဖြစ်ကာ
ကုန်ခြောက်သိုလှောင်ရုံတွေနှင့် အလုပ်သမားများ စွာကို အုပ်ချုပ်လုပ်
ကိုင် နေရသည်။ ပွဲရုံကတစ်ဖက် အရောင်းအဝယ်တွေက တစ်ဖက်နှင့်
ဖခင်ဖြစ်သူက အိမ်ကပ်ရတယ် မရှိ... ၊

မိခင်က အိမ်မှာ သားသမီးအရေးထက် အလုပ်သမားနဲ့ စီးပွားရေး
တွေထဲမှာ နစ်မြုပ်နေခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် သင်းရနံ့ဆိုသော သမီးအငယ်
ဆုံးလေးကို နေရာတကာ လိုက်ကြည့် ပြောပြမနေနိုင်တော့ပေ။ အနား
ရောက်လာမှ သာ ဘယ်လိုပြောပါ ဘယ်လိုနေပါဆိုတာမျိုး... ၊

"ညည်းကိုယ်ညည်း ကလေးမဟုတ်မှန်းသိဖို့ ပဲ လိုတာနော်..."

"သိတယ်လေ... အာကြောင့် မေ့ကိုပြောတာပေါ့..."

"ငါ့ကိုပြောဖို့ မလိုဘူး...ပေါ့ရွတ်ရွတ်စကားတွေနဲ့ ဆေးရိုးသည် ဝင်
မလုပ်ရင်ပြီးရော..."

သမီးတစ်ကိုယ်လုံးကို စုန်ချီဆန်ချီကြည့်လိုက်ပြီးမှ ကြိမ်းဝါးသလို

ပြော၍ ... ၊

"အခု ကျူရှင်က ပြန်လာတာလား..."

"ဟုတ်..."

"ကျူရှင်ကို ဒီလိုပုံစံနဲ့ သွားတာပေါ့..."

"မဟုတ်ပါဘူးမေမေရာ... ပြန်လာလို့ အဝတ်လဲပြီး ထွက်လာတာပေါ့..."

အလုပ်သမားတွေရှေ့မှာ ဒီလိုပုံစံနဲ့ ဝင်မလာဖို့ ပြောရတာလည်း အခါခါပါ။ သမီးကို မြင်လိုက်ကာမှ ပြောလက်စ စကားတွေလည်း ဘယ်ရောက် ကုန်သည် မသိ... ၊

"ဪ... ကဲ သိမ့်ချစ်နေဦးလေ..."

"ရှင်..."

ချစ်က သားအမိစကားပြောနေတာပဲဆိုပြီး နေရာမှ ထလိုက်တာ ဖြစ်သည် ။ ဒေါ်သင်းသင်းက စိတ်မရှည်သံနှင့် တားလိုက်ရင်း... ၊

"အဲဒီကိစ္စကို ဆက်ပြောစရာတော့ မရှိတော့ပါဘူး... ညည်းအစ်မကို ညည်းပြောမလား ငါပြောရမလား..."

"သမီး ပြောလိုက်ပါ့မယ်..."

"အေး... အေး ပြီးရော..."

ခေါင်းညိတ်၍ ဒီဘက်လှည့်လိုက်ပြီးမှ ဆတ်ခနဲ ပြန်လှည့်ကာ...

"ပြောင်းရရွှေ့ရ သိပ်လွယ်တာ မဟုတ်ဘူး ... ဒါကြောင့် သားကြီးပြန်မရောက်ခင် ပြောင်းပြီးသား ဖြစ်အောင်လို့ ပြောစရာရှိတာ မြန်မြန်ပြောနော်..."

"ဟုတ်ကဲ့ပါ..."

"ရှင်းအောင် ပြောလိုက်မယ်... ဘာကြောင့် ညာကြောင့် တွေ ငါမကြားချင်ဘူး၊ အလုပ်တစ်ခုခု ရှာထားဖို့ ပါ ပြောပြလိုက်..."

ဒေါ်သင်းသင်းက အံ့ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး အထဲက ပိုက်ဆံအုပ်တွေကို ဟိုဘက်တွန်း ဒီဘက်တွန်းလုပ်ရင်း တစ်ထောင်တန်နှစ်ရွက်ကို မရမက ရှာသည် ။ ပြီးတော့ ချစ်ကို လှမ်းပေးကာ... ။

"ရော့... တံတားထိပ်သွားပြီး ညစာအတွက် ဟင်းတစ်ခုခုသွားဝယ်၊ မနက်က ကြက်သားချက်က နည်းနည်းပဲ ရှိတော့တာ..."

"အဲဒါဆို ပြင်ဆိုင်မှာ ဆိုင်ကယ် ဝင်ရွေးသွားရမှာ ... ပြင်ခ..."

"အို... အနပ်မရှိပါဘူးဆိုမှ စက်ဘီးနဲ့ ပဲသွားလိုက်..."

"မရဘူးနော်မေမေ့... ရနံ့သွားစရာရှိတယ်၊ ဆိုင်ကယ်ကတော့ ရွေးရ မှာ ပဲ..."

သူတို့ သားအမိချင်းပြောဖို့ ဖြစ်သွားတာနှင့် ပိုက်ဆံယူပြီး ချစ်အပြင် ထွက်လာခဲ့သည် ။ တိုက်ကြီးရဲ့ တစ်ဖက်က ကုန်လှောင်ရုံတွေ အတန်း လိုက်ရှိသည့် ဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မမတို့ သားအမိအတွက် နေစ ရာပေးထားသည့် သွပ်တန်းကျအဖီလေးက မသေမသပ်ခပ်နဲ့ နဲ့ ... ။

ကုန်လှောင်ရုံတွေကြားထဲမှာ သွပ်အဟောင်းတချို့နှင့် ပျဉ်ချပ်တချို့ ရော၍ မိုးကာထားသော တစ်ဖက်ယပ်အဖီလေးက ဆယ်ပေဆယ့်ငါး ပေလောက်ပဲ ကျယ်သည် ။ နံရံနှစ်ဖက်စလုံးက ကုန်လှောင်ရုံနံရံတွေဖြ ဖ်ကာ တစ်ဖက် ဖွင့်ထားရသေးသည် ။

ဒါကို ညအိပ်ခါနီးကျမှ မမခမျာ သူမဘာသာ လုပ်ထားရသည့် သွပ်

ချပ်တံခါးလေးနဲ့ ပိတ်ဆို့ချည်တုပ်ပြီး လုံခြုံအောင် ဖန်တီးရသည်။ ။ ညီအစ်မရင်းပေမယ့် ကိုယ်ကတော့ သူဌေးချွေးမမို့ တိုက်ကြီးထဲမှာ မွေ့ရာနဲ့ အဲရ်ကွန်းနဲ့ အိပ်ရပြီး မမတို့ သားအမိ ဒီလိုအိပ်နေရတာကို သူမ ဘယ်လိုမှ စိတ်မချမ်းသာနိုင်ပေ...။

သို့သော် ဒါတောင် ယောက္ခမဖြစ်သူက ခွင့်ပြုခဲ့လို့ သာ နေခွင့်ရတာ ဖြစ်ကာ မဟုတ်ရင် ဘယ်လိုနေကြမလဲဆိုတာ တွေးတောင် မတွေးရဲပေ...။

"မချစ် စိတ်ပိန်သွားတာလား..."

ဟင်...။

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူမနောက်မှာ သင်းရနံ့က ရပ်နေကာ သူမရဲ့ ပုံစံအတိုင်း ပေါ့ပါးစွာ ရယ်မောနေလျက်...။

"ထားလိုက်ပါမချစ်ရာ... မေမေကဒီလိုပဲ။ ကိုကြီးလည်း မလာသေးပါဘူး... အလကား မေမေက သူ့သားကြီးကျမှ ဥစ္စာခြောက်နေတာ၊ အဲဒီသားကပဲ ပိုက်ဆံတွေအလုံးအရင်းနဲ့ ပို့နေတာကိုး..."

"ထားလို့ မဖြစ်ပါဘူး ရနံ့ရယ်... မမကို အမေကိုယ်တိုင်ပြောမှာလည်း ငါ မလိုချင်ပါဘူး..."

"ဘာလို့ လဲ... မေမေက သဘောကောင်းပါတယ်၊ အထူးသဖြင့် မိန်းမသားချင်းကို ဖိနှိပ်ပြောမှာ မဟုတ်ဘူး ... အမျိုးသမီးရေးရာဥက္ကဋ္ဌပဲ ဟာ ပူမနေပါနဲ့ ..."

ပြောပြီး ပခုံးတွန့်လိုက် ဆံပင်ခါလိုက်နှင့် ရယ်ကာ...။

"တစ်ချက်လေးမှ မအားဘဲနဲ့ အမျိုးသမီးရေးရာဥက္ကဋ္ဌက လုပ်လိုက်ရ သေးတယ်... တို့ မာမိတော့ အံ့ရော..."

ရနံ့က မေမေခေါ်လိုက် မေ့လို့ ခေါ်လိုက်နှင့် မာမိလို့ လည်း ခေါ်တတ်လေသည်။ ဆင်ဖြူကျွန်းမြို့မှာ ကုန်သည် သူဌေး လက်လုပ်လက်စား အလွှာပေါင်းစုံရှိသည်။ မြို့လေးက မကြီးကျယ်ပေမယ့် စည်ကားသည်။ ။ ဧရာဝတီမြစ်ကြောင်းကြီး ကောင်းစဉ်ကဆို သင်္ဘောအစုန်အဆန်တွေ အထပ်သင်္ဘောကြီးတွေ ဆိုက်ကပ်သော ဆိပ်ကမ်းမြို့ကြီးလည်း ဖြစ်ကာ ရေလမ်းကုန်းလမ်း အချက်အချာကျသဖြင့် အစစအရာရာ ပြည့်စုံသည်။ ။

ဒီထဲမှာ ဒေါ်သင်းသင်းတို့ မိသားစုကတော့ နံပါတ်နှစ် စာရင်းဝင် လောက် ရှိနိုင်သော လူချမ်းသာတွေဖြစ်သည်။ ။ ချစ်တို့ မိသားစုက အစတည်းက ပြည့်စုံရုံ နေထိုင်နိုင်သည့် အဆင့်လောက်ပဲ ရှိခဲ့လျက် စီးပွားရေး ထပ်ကျခဲ့သည်။ ။

မမက အစတည်းက အိမ်မှာ ကိုယ်တိုင်ကြိတ်သည့် ငရုတ်သီးမှုန့်တွေ ဈေးထဲမှာ ရောင်းကာ မိသားစုစီးပွားရေးကို ထိန်းထားခဲ့တာ ဖြစ်ကာ သူမ ကိုယ်တိုင်က ဆယ်တန်းတောင် မဖြေခဲ့ရပေ။ ဒီအလုပ်နဲ့ ပဲ ချစ်ကိုဆယ် တန်းအောင်အောင် ကျောင်းထားပေးခဲ့သည်။ ။

အိမ်မီးထဲပါသွားပြီး ဘာမှ လည်း မရလိုက်သည့် ပြင် ထိုနှစ်ထဲမှာပဲ အဖေဆုံးသွားခဲ့၏။ ထိုအချိန်မှာ လည်း ဘဝဟာချိုသလား... ခါးသလား ချစ်မသိသေးပေ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ဆယ်တန်းမှာ တည်းက ချစ်နဲ့ လမင်းက ချစ်ခဲ့ကြတာဖြစ်ကာ မမ လက်ထပ်သွားတာလည်း ကိုယ့်အတွက် အနစ်နာခံသွားခဲ့တာမှန်း နည်းနည်းလေးတောင် မရိပ်မိခဲ့...။ ။

မမတို့ ရန်ကုန်ရောက်သွားကြပြီး ချစ်နဲ့ အမေ့အတွက် လစဉ် ငွေပို့ပေးသည်။ ။ လမကုန်သေးဘဲလည်း ပစ္စည်းတွေနဲ့ ပိုက်ဆံရောက်လာတတ်တာ ရှိကာ အဝေးသင်နဲ့ ချစ်ဘွဲ့ရတဲ့ အထိလည်း မမတို့ အဆင်ပြေ

နေခဲ့၏။

ကံတရားသည် ချစ်တို့ မိသားစုထဲမှာ ချစ်ကပဲ အားလုံးရဲ့ ကံကောင်းခြင်းတွေကို စုပြုံ သိမ်းယူနေခဲ့သလို ဖြစ်လာခဲ့တာလား မသိ။ နောက်ဆုံးနှစ်မဖြေခင်မှာ လမင်းနဲ့ ချစ် ခိုးရာလိုက်ပြေးခဲ့သည် ။ ချစ်ဘွဲ့ရတော့ အမေလည်း ဆုံးသွားသည် ။ သို့သော် လမင်းရဲ့ မိဘတွေချစ်ကို လက်ခံကျေနပ်လို့ မှ မကြာသေးခင် မမကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ပြန်ရောက်လာခဲ့လေသည် ။

ဘဝတွေက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ချိတ်ဆက် ဆိုးရွားခဲ့ရတာလဲ... ၊

ချစ်ကို လူတိုင်းက မိသားစုထဲမှာ ကံအကောင်းဆုံးလို့ ပြောကြသည် ။ သူမကတော့ မမကို ပြန်တွေ့လိုက်သည့် အချိန်မှာ ဒီစကားတွေကြောင့် နာကျင်မိလေသည် ။ ပေးဆပ်ခဲ့တဲ့ သူနဲ့ ရယူနိုင်တဲ့ သူ ဘယ်သူက ပိုတော်တာလဲ...။ ရယူနိုင်တဲ့ အတွက် ဘယ်လိုလူတွေ ပျော်နေကြသလဲ... ၊

သေချာတာကတော့ အဲဒီလိုလူတွေဟာ တော်စပ် ပတ်သက်မှုမရှိကြသော သူစိမ်းတစ်ရံဆံတွေသာ ဖြစ်ကြမှာ ပါ။ သို့တည်းမဟုတ် ကိုယ်က ချစ်သောသူ ကိုယ့်ကိုချစ်သောသူတွေ မဟုတ်ကြလို့ ပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ကိုယ်ချစ်ခင်ရသူတွေ အကမ်းအလှမ်း မဲ့နေတဲ့ အခါ ဒီတိုင်း ထိုင်ကြည့်နေရသည့် အဖြစ်လောက် ပူလောင်ရတာမရှိ... ၊

မမအတွက် သူမ ဘာလုပ်ပေးနိုင်သလဲ... ၊

အခန်း(၂)

"လခကတော့ တစ်လ တစ်သောင်းခွဲပဲ ထားပါအေ... မိုးတွင်းရောက်ရင်တော့ မိုးနည်းနည်း ယိုမယ်၊ အဲဒီကျရင်တော့ လာမိုးပေးပါဦး... လာကာပေးပါဦးနဲ့ မလုပ်နဲ့ နော်၊ ငါကလည်း မုဆိုးမပဲ... သားသမီးတွေရှိပေမယ့် ဘာမှ ခေါ်ခိုင်းလို့ ရတာ မဟုတ်ဘူး ..."

အိမ်ကလေးပင် အိမ်ကြီးပဲဖြစ်သည် ။ အိမ်ကြီးကကြီးပေမယ့် အကာအရံတွေက ခိုင်ခံ့မှုမရှိတာလည်း သိသာသည် ။ မော့ကြည့်လိုက်တော့ မိုးထားသည့် သက်ကယ်ပျစ်တွေက ခပ်ကျဲကျဲ။ သို့သော်... ။

"ရပါတယ်အဒေါ်ရယ်... အိမ်က မိုးမလုံပေမယ့် ခြံနဲ့ ဝင်းနဲ့ ပဲဟာ၊ အဒေါ်အိမ်ကလည်း လှမ်းခေါ်လိုက်ရင်ကြားရတာပဲဟာ..."

"အေး...အေး အကြောင်းရှိရင် လှမ်းခေါ်လိုက်ပေါ့၊ အိမ်ပြင်ပေးပါလို့ ပြောမှာ ကလွဲရင် ဘာဖြစ်ဖြစ်ပြော... အဟွန်း..."

ဒေါ်ဌေးဆိုသည့် မိန်းမကြီးက သနပ်ဖက်ဆေးလိပ်ကို မီးရှိုမရှိ လက်နဲ့ တို့ စမ်းရင်း ရယ်သည် ။ ကြားထဲက ဒေါ်ဌေးနဲ့ တွေ့ပေးသည့် အိမ်နီးချင်း နီလာက နှုတ်ခမ်းမဲ့သွားလျက်... ။

"ဟုတ်ပါပြီ... ဒေါင်းနီက ဒေါ်ဌေးနဲ့ အာလာပသလ္လာပ ပြောနေနိုင်မယ့်လူကိုး ..."

"ဪ... အာလာပသလ္လာပ မဟုတ်ရင်လည်း သူတို့ သားအမိ နှစ်

ယောက်တည်း ဆိုတော့ အကျိုးအကြောင်း ကြီးငယ်ဆိုတာ ရှိလာနိုင်တယ်လေ..."

"ဟုတ်ပါတယ်... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်အဒေါ်၊ ဒါဆို ကျွန်မတို့ အိမ် ရှင်းလိုက်ဦးမယ်နော်..."

"အေး...အေး လုပ်ကြ..."

ဒေါ်ဌေးက ခေါင်းညိတ်ပြီး ပြန်ထွက်သွားသည် ။ လှေကားငါးထစ် ခြေရင်းမှာ စုပြုံချထားသည့် ပစ္စည်းလေးတွေကိုကြည့်၍ နီလာက လက်က နာရီလေး ပင့်ကြည့်လိုက်ကာ... ၊

"ဒါဆို နင့်ဘာသာပဲ အေးဆေး နေရာချတော့နော်... ငါမြို့ထဲကို ကြက်ဥပို့ရတော့မှာ ..."

"အေးပါ... ငါရပါတယ်..."

နီလာက ဆိုင်ကယ်နဲ့ ပြန်ထွက်သွားလျှင် ဒေါင်းနီသမီးလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည် ။ သမီးက ခြောက်နှစ်ပဲ ရှိသေးသည် ။ နှစ်နှစ်သမီးလေးတည်းက ဖခင်မဲ့ခဲ့ရပေမယ့် သမီးလေးကို သူမတတ်နိုင်သမျှ ပြည့်စုံအောင် ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့သည် ။ ဖခင်ကို မတမ်းတမိအောင် ဖခင်လည်း ကိုယ် မိခင်လည်း ကိုယ်ပဲ သူမလေးအတွက် ဖြစ်စေခဲ့သည် ။

ဘယ်သူ့ဘဝမျိုးကိုမှ အားမကျတတ်အောင် ယုယကြင်နာခဲ့သည် ။ သူမဘဝမှာ ဒီသမီးလေးသာပထမ သမီးလေးသာဒုတိယ တတိယ အရာရာဖြစ်လေသည် ။

"မေမေ..."

"ဟင်..."

ခြံစည်းရိုးတန်းရဲ့ တစ်ဖက်က ကြက်ခြံကို ရပ်ငေးနေရင်း ဥဒေါင်းငယ်က ချာခနဲ လှည့်ပြေး လာပြီး...။

"မေမေ့ မီးမီးတို့ လည်း ကြက်ပိစိလေးတွေ မွေးမယ်လေ... ဟိုမှာ ချစ်စရာလေးတွေ မေမေ လာကြည့်ပါဦး..."

"မေမေ မြင်ပါတယ် သမီးရယ်..."

ပြောရင်း အပေါ်ကိုအရင်သယ်ရမည့် ပစ္စည်းတွေကို ရွေးထုတ်လိုက်ကာ...။

"အိမ်မရှိဘဲ ဝက်မွေးဆိုတဲ့ စကားပုံရှိတယ် သမီးရဲ့ ... ကိုယ့်မှာ အိမ်မရှိဘဲ ဝက်မွေးတော့ လူရယ်စရာကြီး ဖြစ်နေမှာ ပေါ့။ ကိုယ့်ဝင်းကိုယ့်ခြံရှိမှ တိရစ္ဆာန်မွေးရတယ်..."

"မေမေကလည်း ဒီအိမ်ကြီးကို မီးမီးတို့ ငှားထားတာပဲဟာ... အဲဒါ မီးမီးဥစ္စာ မဟုတ်ဘူး လား..."

"ငှားတယ်ဆိုတာ ခဏပဲရတာလေ... ဝယ်နိုင်မှ ကိုယ်ပိုင်မှာ ပေါ့။ သမီး မွေးချင်တဲ့ ကြက်ကလေးတွေ ခွေးလေးတွေအားလုံး ကိုယ့်ခြံထဲမှာ မွေးနိုင်အောင် အိမ်တစ်လုံး အမြန်ဝယ်နိုင်ဖို့ မေမေကြိုးစားမှာ ပါ... ဒါပေမဲ့ သမီးက ခဏခဏ မပူဆာနဲ့ နော်..."

"ဟုတ်..."

ပစ္စည်းတွေ အိမ်ပေါ်ကိုသယ်တော့ ဥဒေါင်းငယ်ကလည်း သူမ ဆွဲနိုင်ကိုင်နိုင်တာလေးတွေ ဝိုင်းသယ်ပေးရှာသည် ။ ကြမ်းပေါ်မှာ ဖျာခင်းလည်း ပါ ပစ္စည်းတွေ နေရာချလည်း ပါ၏။

"မေမေ့ နေဦး... အဲဒါမေမေဖို့ မီးမီး ပန်းကောက်ထားတာတွေ..."

ငှက်ပျောဖက်နဲ့ လိပ်ထားသည့် ခရေပန်းထုပ်လေးက ဆွဲခြင်းနဲ့ ငြိ
ကာ တရွတ်တိုက် ပါလာလျှင် ပိုက်ထားသည့် စောင်ထုပ်ကိုပစ်ချခဲ့ပြီး ဥ
ဒေါင်းငယ် လှမ်းအော်ရင်း ပြေးလာ၏။

ထိုအခါ ဖျာစွန်းနဲ့ ခလုတ်တိုက်ပြီး လဲမလိုဖြစ်သွားရာ... ၊

"မေမေမြင်ပါတယ် သမီးရယ်...ဖျာစတွေခြေသည်းထဲ ဝင်ကုန်တော့
မှာ ပဲ..."

"မဝင်ပါဘူးမေမေရ... အဲဒါ မီးမီးစောစောထပြီး သီရိတို့ နဲ့ လှကော
က် ထားရတာ..."

ပြောပြီး ပန်းထုပ်လေးကို တယုတယ ကောက်ယူလိုက်ရင်း... ၊

"မေမေ..."

"ဟင်..."

"နောက်နေ့ဆို မီးမီးခရေပန်း မကောက်ရတော့ဘူးပေါ့နော်..."

သမီး မျက်နှာလေးကိုငုံ့ကြည့်ပြီး ဒေါင်းနီ စိတ်ကောင်း ဖြစ်သွားမိသ
ည် ။ ပြီးတော့ လှေကားထိပ်မှာ ပဲ ထိုင်ချလိုက်ကာ သမီးလေးကို ရင်ခွင်
ထဲဆွဲသွင်း၍ ဖက်ထားလိုက်ပြီး... ၊

"ပန်းမကောက်ရတော့ ဘာဖြစ်လဲသမီးရဲ့ ... ပန်းပင်အနားမှာ မရှိ
လို့ မကောက်ရတာပဲ၊ ဟိုအိမ်ကလည်း မေမေတို့ အိမ်မှ မဟုတ်တာ... ဒီ
အိမ်ကတော့ မေမေတို့ မပိုင်ပေမယ့် ကိုယ့်ပိုက်ဆံနဲ့ ငှားထားတဲ့ အိမ် ဒီ
မှာ ပိုတောင် ကောင်းသေးတယ်..."

"တီတီချစ်က ပြောတော့ ဘွားဘွားသင်းရဲ့ အိမ်က တီတီချစ်ရဲ့ အိမ်
တဲ့ ... တီတီချစ်အိမ်က မီးမီးတို့ အိမ်ပဲတဲ့ ..."

စကားအရမ်းတတ်သည့် ဥဒေါင်းငယ်လေးရဲ့ မေးဖျားလေးကို မချင့်
မရဲ ဖျစ်ခါမိရင်း ပါးပြင်လေးကို တအား နမ်းပစ်လိုက်မိ၏။ ပြီးတော့ ရ
ယ်လိုက်ရင်း... ၊

"အဲဒီလို စိတ်ထဲမှာ ထားပြီး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေဖို့ ပဲ ပြောတာ... သူ
များ ရဲ့ ပိုင်နက် သူများ ရဲ့ ပစ္စည်းဆိုတာ ကိုယ်ပိုင်တာမှ မဟုတ်တာ၊ ခု
လိုမျိုး ပေါ့သမီးရယ်... သူများ ပစ္စည်းဆိုတာ သူများက ပြန်ပေးတော့ဆို
ရင် ပြန်ပေးရတယ်၊ သူများက သွားတော့လို့ နှင်လွှတ်ရင်လည်း ထွက်
ပေးရတယ် ... ဒါကြောင့် ကိုယ့်ပိုင်ဆိုင်မှု ဖြစ်ရအောင်
လူတိုင်းကြိုးစားကြတာပေါ့..."

မျက်တောင် ကော့ကော့လေးတွေ တဖျတ်ဖျတ်ခတ်ရင်း ဥဒေါင်းင
ယ်က သေချာ နားထောင်နေ၏။

"အဲဒါကြောင့် မေမေက ကြိုးစားနေတာ... မေမေ့သမီးလေးကို ကို
ယ် ပိုင်အိမ်ကြီးနဲ့ ခြံကျယ်ကျယ်နဲ့ ထားမယ်၊ သမီးချစ်တဲ့ ဘဲလေးတွေ
ကြက်လေးတွေ ကြောင်လေးတွေ ဘာဖြစ်ဖြစ် ကြိုက်တာမွေးဖို့ ဝိုင်းထဲ
မှာ ဟိုဘက်က ကြက်ခြံလေးလို ခြံသေးသေးလေးလည်း ခတ်ထားပေးမ
ယ်..."

"အဟီး..."

ဥဒေါင်းငယ် သဘောတွေကျနေလျက် မအေ့လည်ပင်းကို
လှမ်းဖက်ပြီး ရယ်နေ၏။ ပြီးတော့ ရင်ခွင်ထဲကနေ ရုန်းထပြီး ဒေါင်းနီရဲ့
မေးဖျားကို သူမလက်လေးနဲ့ ကိုင်ထားကာ... ၊

"မီးမီးက ဘာဝိုင်းလုပ်ပေးရမှာ လဲဟင်... မီးမီးလည်း မေမေ့ကို ဝိုင်း
ကူမယ်လေ..."

"အောင်မလေး ... အဲ့လိုလေး သိတတ်တာကိုပဲ မေမေက အမောတွေ ပြောနေပါပြီရှင်၊ အဟွန်း... .မေမေ့အလိမ္မာတုံးလေး..."

"မေမေ့..."

"ဟင်..."

"ဖေဖေရှိရင် မေမေ့ကို ဝိုင်းကူမှာ နော်..."

သမီးလေး သူ့အဖေကို တမ်းတလာတိုင်း ဒေါင်းနီ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိရ၏။ ထိုစဉ် သူမ ဘာမှ မဖြေရသေးခင် လမ်းကြားထဲကို ကားအနီလေး တစ်စီးဝင်လာကာ သူမတို့ ခြံရှေ့မှာ ရပ်သွား၏။

"ဟာ... တီတီချစ် လာပြီ..."

"ဖြည်းဖြည်းဆင်းလေ သမီး... လှေကားတွေခိုင်လား မခိုင်လားလည်း မသိရသေးဘူး..."

သိမ့်ချစ်ကားပေါ်က ဆင်းလာတော့ ဥဒေါင်းငယ်က ကားနား ရောက်နေပြီဖြစ်ကာ... ၊

"တီတီချစ်... မီးမီးတို့ အိမ်က အကြီးကြီးပဲနော်..."

"အေး... ဟုတ်သားပဲ..."

ကလေးရှေ့မှာ အားပါးတရပြောပေးလိုက်ရင်း လှေကားပေါ်က ဆင်းလာသည့် အစ်မဖြစ်သူကို လှမ်းကြည့်မိသည် ။ ဒေါင်းနီဆိုသည့် အစ်မဟာ မုဆိုးမလေးဆိုပေမယ့် အသက်သုံးဆယ်တောင် မပြည့်တတ်သေးပါ... ၊

ပခုံးလောက် ဆံပင်လေး အမြဲဖြန့်ထားတတ်ကာ မရိုးလွန်းမဆန်းလွန်းသော ဝတ်စားဆင်ယင်မှုနှင့် သူမက နှုတ်လှပနေဆဲ...။ သိမ့်ချစ်

လောက် အသားမဖြူပေမယ့် ဝင်းစိုနေသည့် အသားအရေက သိမ့်ချစ်ထက် ပိုလှသည်။ ။ ကိုယ်လုံးလှတာချင်းကျတော့ ညီအစ်မနှစ်ယောက် အတူတူပဲဖြစ်ကာ လမ်းလျှောက်ပုံလေးပဲ နည်းနည်းကွာသည်။ ။

သိမ့်ချစ်က ခြေလှမ်းမသွက်သလောက် နုနုနွဲ့နွဲ့လေးဖြစ်ကာ ဒေါင်းနီက ခြေလှမ်းမြန်သလောက် ဆွဲဆောင်မှုရှိသည်။ ။ ထို့ကြောင့် ပြေပြစ်လှပသော သူမရဲ့ ကိုယ်ဟန်နှင့် လှုပ်ရှားမှုတိုင်းက လူတွေသတိတရ လိုက်ကြည့်ချင်ဖွယ် ဖြစ်နေခဲ့၏။ အလှအပတိုင်းဟာ နေရာတိုင်းမှာ တော့မကောင်းတတ်သည် ရှိရာ... ၊

"အယ်... ရိန်းဂျားလေးပါလာတယ် မေမေရေ၊ တီတီချစ် ရိန်းဂျားကို ချ ပေးပါ... ကားထဲမှာ သူဆင်းချင်နေတာ..."

"ဪ... အေး..."

ရိန်းဂျားဆိုတာ ရနံ့ရဲ့ တယ်ရီယာ အဖြူလေးဖြစ်သည်။ ။ အမွှေးစုတ်ဖွားဖွားနှင့် အကောင်လေး သေးလွန်းသောကြောင့် တမင်ရိန်းဂျားလို့ ပေးထားတာဖြစ်သည်။ ။ ချစ်က ကားတံခါးဖွင့်ပေးလိုက်တာနှင့် ဥဒေါင်းနဲ့ ရိန်းဂျားတို့ ပြေးလွှား ဆော့နေတော့သည်။ ။

ဒေါင်းနီနဲ့ ချစ်တို့ လှေကားရင်းမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိလျှင် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ငေးကြည့်မိကြ၏။ ပြီးတော့ ဒေါင်းနီက ဖျတ်ခနဲ လွှဲသွားကာ... ၊

"နင် ဘယ်ကိုလာတာလဲ..."

"မမဆီကိုပဲ လာတာပေါ့... မမဒီမှာ အဆင်ပြေပါ့မလားဟင်..."

"ပြေပါတယ်..."

ဒါပဲဖြေပြီး မီးဖိုခုံကိုဆွဲကာ တစ်ဖက်က ဆန်ပုံးကို ကိုင်လိုက်တော့

ချစ်ကပြေးကူဆွဲလိုက်ပြီး... ၊

"မမသွားလေ... ချစ်သယ်ခဲ့မယ်..."

ညီအစ်မနှစ်ယောက် အိမ်လေးပေါ်တက်လာခဲ့လျှင် ပျဉ်တချို့ ဝါးတချို့နှင့် ကြမ်းခင်းကို ချစ်ငုံ့ကြည့်မိသည် ။ ပြီးတော့ မော့ကြည့်ရင်း ပင့်သက်ရှိုက်မိ၏။

"ဟိုဘက်ဘေးက ထရံကဆွေးနေပြီ... ကလေးခုန်ရင်တောင် ပြုတ်ကျမလားပဲ၊ မမကလည်း အဲဒါတွေပြင်ဆင်ခိုင်းပြီးမှ ပြောင်းတာ မဟုတ်ဘူး ... အခု ပိုက်ဆံပေးပြီးပြီလား..."

"စရန်ပေးထားတာ မနေ့က..."

ချစ်ကမေးတိုင်း ဒေါင်းနီက အလုပ်လုပ်နေရင်း လှည့်မကြည့်ဘဲ ဖြေ၏။ မနိုင်နင်းတာကို ဝိုင်းကူဆွဲရင်း ချစ် တကောက်ကောက် နောက်က လိုက်နေကာ... ၊

"ငွေအကျေမချေနဲ့ ဦးမမ... အိမ်မှာ လိုအပ်တာ အကုန်လုပ်ခိုင်းဦး..."

"မခိုင်းတော့ပါဘူး ချစ်ရယ်... သူ့ခမျာလည်း မရှိလို့ အိမ်ငှားစားတာ၊ အပိုငွေလည်း မရှိရှာပါဘူး..."

"ဖြစ်ရလေမမရယ်... ဒီဒေါ်ကြီးကို ချစ်သိပါတယ်၊ သူ့သားသမီးတွေက ပြေပြေလည်လည် တောင့်တောင့်တင်းတင်းတွေပါ... ဟောဒီ တစ်ပိုင်းလုံး သူ့ဆွေမျိုးတွေချည်းပဲ..."

ဒေါင်းနီက ကြက်ခိုးစင်လေးပေါ်ကို ပါလာသည့် ငါးခြောက်ထုပ်လေး လှမ်းတင်လိုက်ပြီး ချစ်ကိုဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည် ။ ပြီးတော့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လှည့် လာပြီး... ၊

"သားသမီးတွေ တောင့်တင်းကြတိုင်း မိဘတွေ ငြိမ်းချမ်းနေကြလို့ လား... ဆွေမျိုးတွေ ချမ်းသာတာကရော ကိုယ်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ..."

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒေါ်ဌေးဆိုတဲ့ ဒေါ်ကြီးကတော့..."

"သူ့ဘဝနဲ့ သူ ဘာဖြစ်ဖြစ်ပါချစ်ရယ်... ငါပေးရမယ့်ဝတ္တရားရှိလို့ ပေးလိုက်တာပဲ၊ သူပြောတာ အပိုအလိုတွေ ပါရင်ပါမယ်... ငါကတော့ ငါ့မိဘနဲ့ စာနာပြီး ဒုက္ခမများ စေချင်လို့ ဘာမှ မတောင်းဆိုချင်တော့တာ ၊ ငါတို့ သားအမိကျောချင်းကပ် အိပ်လို့ ရရင် ပြီးတာပဲ..."

"ဒါကျတော့ မမက ကလေးစိတ်အားငယ်မှာ မကြောက်တော့ဘူး လား ..."

"ကြောက်တော့လည်း ငါ့သမီးအဖြစ်က နုတ်ထွက်ခွင့် ပေးနိုင်မှာ မှ မဟုတ်တာ..."

ပြောနေရင်း မျက်နှာပြင်က ညှိုးငယ် မှိုငြင်တွေသွားခဲ့လျက်... ၊

"ငါနှင့်ယောက္ခမအိမ်မှာ နေခဲ့တာကလည်း သမီးလေးက နင့်ကို ချစ် တယ်... အိပ်တဲ့ အချိန်မှာ ဂိုဒေါင်ကြားက တစ်ဖက်ယပ်တဲလေးထဲကို ဝ င်လာရပေမယ့် ကျောင်းကပြန်လာရင် ‘သင်းပဒေသာ’ပွဲရုံကြီးထဲကို ဝ င် လာရတာ သူပျော်တယ်... အဲဒါတွေကြောင့် အန်တီမကြည်ဖြူမှန်း သိရ က်နဲ့ ငါနေခဲ့တာ..."

"ဒါပေမဲ့ မမကိုချစ်က သေသေသပ်သပ်နဲ့ လုံခြုံတဲ့ နေရာလေး ရှာ ပေးမလို့ ပါ... ခုတော့ ချစ်လည်း ဘာမှ မပြောရသေးဘူး၊ သတင်း သဲ့သဲ့ကြားတာနဲ့ မမချက်ချင်း ထွက်သွားတာ..."

"ငါလည်း သွားသင့်ပြီထင်လို့ ကြိတ်ပြင်ဆင်ထားခဲ့တာပဲ... တကယ် တော့ နင့်မျက်နှာနဲ့ ငါကပ်နေတာကိုက မနေသင့်တာပါ၊ ငါ့ကြောင့် နင်

လည်း မျက်နှာငယ်နေရတာပဲ..."

သူမကလေးငယ်လေးနဲ့ ရောက်လာတော့ မိဘတွေလက်ထပ်က ရှိခဲ့တဲ့ အိမ်နဲ့ ဝိုင်းလေးကလည်း မပြေလည်စဉ်က တတိတိ ဖွဲ့ရောင်းထားခဲ့သဖြင့် ဘာမှ မရှိတော့ပေ။ ဝမ်းရေးအတွက်လည်း ရှိသေးတာမို့ ချစ်တို့ ပွဲရုံမှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့သည်။ ။

ဒေါ်သင်းသင်းကလည်း လိုလိုလားလားပဲဖြစ်ကာ ဟိုမှာ ပဲနေဖို့ ခွင့်ပြုခဲ့တဲ့ အထိပင်။ ထို့ပြင် ချစ်ရဲ့ အစ်မ ဖြစ်နေသည့် အတွက် အလုပ်သမား ခေါင်းဆောင်အဖြစ် နေရာပေးခဲ့သေးသည် ။ အားလုံး အဆင်ပြေနေခဲ့ပြီး ဒေါင်းနီဆိုတာ ဟိုအရင်က ခွန်းရဲ့ ရည်းစား ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည့် မိန်းကလေးမှန်း သိသွားခဲ့သည့် နောက်... ၊

"သူတို့ ဘုရားထီးတင်ပွဲအလှူတုန်းက ဧည့်သည် တွေလာမှာ အကြောင်းပြပြီး ငါ့ကိုဂိုဒေါင်ဘေးမှာ ခဏပြောင်းနေဖို့ ပြောတည်းက ငါ ရိပ်မိခဲ့တယ်..."

တွေးနေရင်း ဒေါင်းနီက ဆံပင်တွေကို နောက်ညှပ်လိုက်ပြီး လှေကားထစ်ပေါ်မှာ ထိုင်ချလိုက်သည် ။ ပြီးတော့ သူမရဲ့ ဘေးမှာ ချစ်ထိုင်လို့ ရအောင် ဘေးကပ်ပေးလိုက်ပြီး... ၊

"ထိုင်လေ... ငါသန့်ရှင်းရေး လုပ်ထားတာပါ..."

ချစ်က ကလေးနဲ့ ခွေးနဲ့ ဆော့နေတာကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ပြီးမှ ထိုင်လိုက်ကာ... ၊

"အဲ့ကတည်းက ချစ်လည်း သိတယ်... ရနံ့လာပြောတာလေ၊ ကိုကြီးနဲ့ မချစ်အစ်မ ငြိခဲ့ဖူးတာ မေမေသိသွားလို့ ကွိုင်တက်နေပြီတဲ့ ..."

ဒေါင်းနီက လှည့်ကြည့်ပြီး မျက်ခုံးတွေ တွန့်ကုတ်သွားခဲ့လျက်...

"နင် ငါ့ကိုတစ်ခါတည်း ပြောခဲ့သင့်တယ်..."

"ပြောစရာလား မမရယ်... မမရောက်လာတာဖြင့် သိပ်မကြာသေးဘူး၊ အိမ်လည်း လုံးဝဆုံးသွားပြီကို ချစ်ပြောလိုက်ရင် မမဘယ်သွားနေမှာလဲ ... မမကို စိတ်မချလွန်းလို့ အဲဒီဂိုဒေါင်လေးမှာ မမကို မကြည့်ရက်ပေမယ့် ချစ်မျိုသိပ်နေခဲ့ရတာ..."

"ငါ့ဘဝက အစတည်းက မှားနေပြီးသားပါ ချစ်ရယ်... ငါအခုပြောနေတာ နင့်ကြောင့် ပါ၊ ငါ့ရဲ့ ကောင်းခြင်း ဆိုးခြင်းတွေကို နင်ငုတ်တုတ်ထိုင် ကြည့်နေရရင် နင်ပဲစိတ်ဆင်းရဲရမှာ ... ခုလည်း နင်ဘာမှ ပြောထွက်မှာ မဟုတ်မှန်းသိလို့ ငါ့ဘာသာ ထွက်လာလိုက်တာ..."

"အဲဒါမဟုတ်သေးဘူး မမ... မြို့ထဲကနေ ကမ်းနားအထိ နည်းတဲ့ အကွာအဝေးလား..."

"မြို့ထဲနဲ့ နီးရင်လည်း ငါမှ မတတ်နိုင်တာ... ဖြစ်ပါတယ်၊ ငါ့မှာ ရှိတာလေးနဲ့ စက်ဘီးဝယ်မှာ ပေါ့..."

ချစ်စိတ်ဆင်းရဲ သွားလေသည် ။ သူမဘဝက သူ့ဌေးချွေးမဆိုပေမယ့် ပိုက်ဆံကိုမကိုင်နိုင်။ ယောက်ျားဖြစ်သူကို အားကိုးရမလား ထင်သော်လည်း လမင်းက ရန်ကုန်ကပွဲရုံမှာ ပဲ ထိုင်တာ များ နေသဖြင့် လင်မယား ရယ်လို့ တီးတိုး စကားပြောခွင့်မသာ... ၊

ကိုယ့်ဘဝကောင်းစားဖို့ ဘဝချင်းလဲပြီး ပေးဆပ်မြင့်တင်ပေးခဲ့သည့် အစ်မတစ်ယောက် အတွက်တောင် သူမ ဘာမှ မကူညီနိုင်ခဲ့သည့် အဖြစ်...၊

"ကဲ... ပြန်တော့လေချစ်၊ တော်ကြာ ရနံ့က သူ့ကား တက်မောင်းသွား ရမလားဆိုပြီး ပြောဆိုနေဦးမယ်..."

"ရပါတယ်..."

"ဘာရတာလဲ... သူ့ခွေးကိုလည်း ခေါ်လာသေးတယ်..."

ရိန်းဂျားက ရနံ့ရဲ့ ခွေးလေးဖြစ်သည်။ ဒီကိုလာမှာ မို့ ဥဒေါင်းလေး အလွမ်းပြေအောင် ခေါ်လာတာမှန်း သိနေသဖြင့် ညီမအတွက် စိတ်ပူသွား၏။ တစ်ခြံတည်း အတူနေခဲ့တာမို့ ထိုအိမ်မှာ ချစ်နေရတဲ့ အနေအထားကိုလည်း သိသည်။

ရနံ့က စိတ်ထားလေးတော့ ကောင်းရှာပါသည်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်တိုင်း မကျသည့် အခါ စကားပြောရိုင်းတာက သည်းမခံနိုင်အောင် ဆိုးလွန်းသည်။ ဒေါသင်းသင်းခက်ဆိုသည့် မိခင်ဖြစ်သူကလည်း သား သမီးပြောတာသာ အမှန်။ သားသမီးနဲ့ ပတ်သက်လာရင် သူများ မကောင်း သူ့ သားသမီးပဲ ကောင်းသည်။

"ချစ်..."

ဒေါင်းနီက ချစ်မျက်နှာလေးကို ငဲ့ကြည့်လိုက်ရင်း...

"နင် ဘာတွေးနေလဲဆိုတာ ငါသိတယ်... နင်ငါ့အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မနေပါနဲ့ ၊ ငါကအပျိုပေါက်စလေး မဟုတ်တော့ဘူး... ပြီးတော့ နင့်ထက်ကြီးတယ်၊ ငါတို့ တွေ တစ်ယောက်တစ်လမ်း လျှောက်နေကြပြီလေ... ငါဆင်းရဲနေတာ ငါ့ကံတရားပဲ၊ နင် ချမ်းသာနေတိုင်း ငါမချမ်းသာတာကိုက ကိုယ့်ဘဝနဲ့ ကိုယ်ပါ..."

"ဒါပေမဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ သူရှိရင် မပြည့်စုံတဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်းက မှီခိုတာပဲ... ချစ်ကတော့ ကိုယ့်အစ်မရင်းကိုတောင်မှ ..."

"နင့်ကိုယ်နင်ရော ပြန်ကြည့်ပါဦး... ငါကတော့နင် ကိုယ့်နေရာလေး ပျောက်မသွားအောင်ပဲ ကြိုးစားစေချင်တယ်..."

ပြောနေရင်း ဖုန်တထောင်းထောင်း ထအောင် ဆော့နေကြသည့် ရွာ
လမ်းကြားဆီကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ကာ... ၊

"နင်သာ ငါ့လိုဖြစ်ခဲ့ရင် ငါ့လောက် နင်ခံနိုင်ရည်ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး "

ပြောပြီး ချစ်ကိုပြန်ငဲ့ကြည့်ကာ ပခုံးချင်း တိုက်လိုက်ရင်း... ၊

"နင် အိမ်ထောင်ကျတာ သက်တမ်း မရင့်သေးဘူးချစ်... အထူးသဖြင့်
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နားလည်မှု မရှိကြသေးတဲ့ ကာလမှာ အိမ်ထောင်ရေး
ခိုင်မြဲဖို့ က အခက်ခဲဆုံးပဲ၊ လမ်းကမှားရင် သူ့မိဘတွေ ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေက
ကာကွယ်ပေးကြမှာ ... နင့်ကို ကာကွယ်ပေးမယ့်သူ မရှိဘူး..."

ချစ်က သူမကို မော့ကြည့်တော့ ဒေါင်းနီက ရယ်ကာ... ၊

"ငါက သားအမိနှစ်ယောက်တည်းတောင် မတ်တတ်အိပ်နေရတဲ့ ဘဝလေ ...
အဲဒါကြောင့် ပြောတာ၊ တတ်နိုင်သမျှ သည်းခံစမ်းပါ... ငါ့ကြောင့် နင်
သူတို့ ကို စိတ်ပျက်မိရင် အဲဒါအမှားကြီးမှားဖို့ အစပဲ... ကိုယ့်ကိုယ်ကို
ခြေကုပ်မယူထားဘဲ ချောက်ထဲက လူကိုဆွဲတင်ဖို့ ကြိုးစားရင် နင့်လောက်
မိုက်တာ မရှိတော့ဘူး... အဲဒါကြောင့် လူပီသစမ်းပါ..."

ဒေါင်းနီက သူ့စကားသူ သဘောကျသလို ရယ်သည် ။ ဒါပေမဲ့ တမင်ပေါ့ပါးသလို
ဟန်ဆောင် ရယ်ပြနေတာမှန်း ချစ်ကသိသည် ။

"လူမှန်ရင် လူဖြစ်ရကျိုးနပ်အောင် ကြိုးစားရမှာ ပေါ့... လူနဲ့ လောကက
လှိုင်းနဲ့ လှေပဲ၊ ကိုယ့်ရဲ့ ရှင်သန်မှုအတွက် ကိုယ်ပဲကြိုးစားနိုင်တယ်...
တခြားသူကို ငဲ့ကြည့်မနေနဲ့ ..."

"မမ..."

"ပြော..."

"တကယ်လို့ ကိုကြီးပြန် လာပြီး မမကို ပြန်ဆက်ချင်တယ်ဆိုရင်..."

"လျှောက်ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ ချစ်ရယ်... ကလေးအမေ မုဆိုးမဖြစ်နေ တဲ့ အထိ သူဌေးသားလူချောလူလှက တမ်းတမ်းစွဲ ဖြစ်နေရအောင် ငါ က နတ်သမီးလောက် လှနေလို့ လား..."

"နတ်သမီးတွေ ဘယ်လောက်လှသလဲ ဘယ်သူမြင်ဖူးလို့ လဲ... ဒါပေ မဲ့ မမကလှတယ်..."

ဒေါင်းနီမျက်နှာ နီသွားသည်။ ။

"အဲဒီစကားတွေ ပြောမနေနဲ့ တော့ချစ်... ခွန်းအတွက်လည်း မကော င်းဘူး၊ ဘယ်သူ့အတွက်မှ မကောင်းဘူး... ငါနဲ့ သူ ဘာမှ ကိုမဆိုင်တော့ တာ..."

ပြောလက်စစကားတွေ ရပ်တန့်ကုန်တဲ့ အထိ ချစ်ရဲ့ အိတ်ထဲက ဖုန်း သံက နှောင့်ယှက်လာသည်။ ။

"ရနဲ့ ပြန်ရောက်နေပြီ ထင်တယ်... ငါမပြောဘူးလား၊ ပြန်တော့... ပြ န်တော့၊ သမီးရေ... တီတီချစ်ပြန်တော့မယ်၊ ရိန်းဂျားကို ခေါ်ခဲ့တော့..."

"မမ... မမကိုချစ်ပြောချင်တာ အဲဒါတွေလည်း မဟုတ်သေးဘူး..."

ချစ်က ထရပ်လိုက်ပြီးမှ ... ၊

"ဟို..."

"ဘာလဲလို့ ..."

"ဟိုလေ... ကိုကြီးက ကိုကြီးက မမဖုန်းနံပါတ်..."

"ဘာဆိုလို့ လဲ... လုံးဝမပေးနဲ့ ..."
